

Tuần Báo Vô Vi

28 tháng 2 năm 2016

Số 279

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thông Báo
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

1. Khai lãnh vực huyền bí của nội tâm là khai làm sao ?
2. Muốn chấm dứt tánh hư tật xấu thì phải làm sao ?
3. Muốn đạt đến thanh tịnh và dứt khoát thì phải làm sao ?
4. Tình Trời cao đẹp ở nơi nào ?
5. Tình tâm là gì ?
6. Từ trường thanh nhẹ là sao ?
7. Muốn khai minh trí tuệ thì phải làm sao ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Cairns, 10/05/98 6 : 17 AM 1) Hỏi: Khai triển lãnh vực huyền bí của nội tâm là khai làm sao ? Đáp: Muốn được sự khai triển huyền bí của nội tâm thì phải thực hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp. Qua Soi Hồn, Pháp Luân Thường Chuyển hiệp khí cùng Trời Đất, quân bình âm dương trong cơ tạng và khối óc phát sáng, tâm thức sẽ được mở rộng sự hiểu biết sâu xa và cõi mở. Kệ : Quân bình phát triển trí thâm giao Khai triển tâm linh tự bước vào Đời đạo hành trình không bờ ngõ Thực hành khai triển hiểu chiều cao	Cairns, 11/05/98 4 : 50 AM 2) Hỏi: Muốn chấm dứt tánh hư tật xấu thì phải làm sao ? Đáp: Thưa muốn chấm dứt tánh hư tật xấu thì phải thấu triệt việc làm của chính mình, cần thiết hay không cần thiết. Kệ : Dứt khoát đổi thay nguyên ý động Chơn tu thanh tịnh ý tâm lòng Quy về thanh tịnh không luyến tiếc Tự giác tự tu giữ một lòng.
Cairns, 12/05/98 3 : 30 AM 3) Hỏi: Muốn đạt đến thanh tịnh và dứt khoát thì phải làm sao ? Đáp: Thưa muốn đạt đến thanh tịnh và dứt khoát thì phải siêng năng niệm Phật, hướng về thanh tịnh, tự gây thành một tập quán cần thiết quên sự tranh chấp thì mới thật là tịnh, từ đó tiến tới ánh sáng trong nội tâm, thì mới dứt khoát. Kệ : Thâm tình khai triển tự mình mình Dứt khoát tâm tu rõ tiến trình Quy hội tình người trong sáng suốt Bền lâu thanh tịnh rõ thân hình.	Cairns, 13/05/98 6 : 15 AM 4) Hỏi: Tình Trời cao đẹp ở nơi nào ? Đáp: Thưa tình Trời cao đẹp ở nơi tâm của người thực hành pháp môn đứng đắn, tự cảm nhận sự quân bình thanh nhẹ lớn rộng của Trời Phật khai tâm mở trí cho hành giả tự thức. Kệ : Khai tâm mở trí tự chuyên hành Dũng mãnh thành tâm tự đạt thành Quy hội tình Trời vui sống động Tiến trình thâm thía hướng về thanh.
Cairns, 14/05/98 5 : 40 AM 5) Hỏi: Tình tâm là gì ? Đáp: Thưa tình tâm là thấu triệt tự thức trong thực hành. Kệ : Tự mình thức giác hướng về thanh Giải trực tâm tu tự thực hành Ý thức Trời cao tâm thức tỉnh Tâm tu chất phác tự chơn hành.	Cairns, 15/05/98 6 : 08 AM 6) Hỏi: Từ trường thanh nhẹ là sao ? Đáp: Thưa từ trường thanh nhẹ là điện năng từ tâm lẫn thân điều hòa và quân bình, lúc nào cũng sẵn sàng tận độ và xây dựng không có ngụ ý bóp chẹt một việc lớn hay nhỏ. Kệ : Thật thà tu tiến không gian dối Quây phá lung tung tự tạo tội Quy thức chơn hồn may đạt pháp Bình tâm thanh tịnh tiến từ hồi.
Cairns, 16/05/98 6 : 10 AM 7) Hỏi: Muốn khai minh trí tuệ thì phải làm sao ? Đáp: Thưa muốn khai minh trí tuệ thì phải thực hành pháp môn và niệm Phật, thì sẽ đạt tới thanh tịnh. Chỉ có thanh tịnh mới mở được trí tuệ siêu thức, không nói mà hiểu, không làm mà tiến. Kệ : Khai thông chẳng có gieo phiền muộn Thức giác minh tâm chẳng có phiền Uyển chuyển thâm tình trong thức giác Quy nguyên giềng mối tự về nguồn.	

Y LÝ (Kì 10) (tiếp theo)

...

Đó, cho nên do sự công phu của các bạn và để tiến tới. Càng tu càng thấy, càng tu càng minh, càng tu càng cởi mở, càng tu càng đạt tới chơn pháp và chính mình phải hiểu và trị bệnh cho mình trước tiên. Đó, khi mà các bạn biết trị bệnh các bạn trong giờ thiền thì các bạn sẽ trị nhiều người, trong giờ không thiền nhưng mà các bạn cũng có cái tâm cứu độ. Khi các bạn thấy người ta bị thương, bị tê, bị đùng này kia, kia nọ, các bạn không có tới đỡ người ta đâu nhưng mà bạn chỉ thầm kín phóng điện đưa cho người đó được sớm siêu thanh tịnh độ một câu ý chí của các bạn thôi là nó đã làm việc rồi.

Cho nên, phải cố gắng tu cho nó dọn tất cả những phần thanh điển của ngũ tạng được trụ, trừ trừ trên ngũ uẩn mà đồng tu với chủ nhơn ông thì lúc đó tự nhiên các bạn là một y sư và một danh sư để trị bệnh. Học cái môn nào các bạn cũng hay hơn người ta, rồi rờ rờ mó mó nói chuyện nhưng mà có người ta tới trị bệnh, không có đối, không có khổ nhưng mà sống trong tình thương luôn luôn, không có xảo trá, không có lường gạt người ta.

Đó, cho nên người đời đi tu trong chùa cũng nói quy y Phật, quy y pháp, quy y tăng mà không biết quy là gì?

Quy y Phật tôi đi theo ông Phật là trật lất rồi. Quy y Phật là tôi trở về với vị trí chủ nhơn ông thanh tịnh. Chủ nhơn ông mà chủ nhơn ông thanh tịnh kia chớ chủ nhơn ông động loạn cũng chưa có quy y được.

Quy y pháp là tôi hóa giải tất cả những sự trước ô trong nội tạng tôi, trong tinh thần tình thương xây dựng, thấy không?

Quy y tăng tôi có một nơi tiến hóa vững chắc tôi phải trở về đó. Tăng cũng không khác gì căn nhà mình, đưa cho mình tiến giải dễ chịu không khác gì cái giường mình nằm được sạch sẽ tốt lành, mình được dễ dãi, được thăng hoa.

Đó phải trở về với chơn trạng của mình mới kêu là quy y Phật, quy y pháp, quy y tăng. Quy y tăng là trở về với tiểu thiên địa này, hoàn bị trong xây dựng Vô Vi thì cái tiểu thiên địa này không có lười biếng được. Tôi nhiều khi tôi muốn làm biếng hết sức để tôi bỏ, nhưng mà một đồng thơ liệng tới cho tôi. Tôi

nói thôi bỏ không có cho người ta nữa, thì nửa đêm cũng bắt bổ dậy làm. Bởi vì, cái sự sáng suốt không cho phép các bạn làm việc (*lười biếng đó*). Mà chính tôi muốn lười biếng coi thử thế nào, không được. Đó, những cái trạng thái đó, sau này các bạn cũng có nhưng mà tôi cho hay rằng tu tới cao nhẹ rồi bạn muốn lười biếng thử coi, không được, không cho phép đâu. Bởi vì, khi mà tôi muốn lười biếng là nó càng sáng suốt thêm và nó càng khỏe khoắn thêm. Nó mở con mắt, rồi bắt tôi đi rọi cái kiếng dòm cặp mắt thấy trong lành mà ngủ gì nữa, phải làm việc. Đó, nửa đêm dậy làm việc, nó ôm cái chỗ đó, thấy không?

Cho nên, nói ra người phàm người thường, người ta nói: Ôi! Ông làm việc bao nhiêu giờ, ông nói dóc. Theo bác sĩ nói phải ngủ bao nhiêu giờ, phải ngủ ít nhất tám tiếng đồng hồ. Ông ngủ mấy tiếng đồng hồ mà ông làm việc như vậy thì chắc ông điên, ông chết. Nhưng mà cái phần hồn và thanh điển người ta đã tiến tới không không gian, không thời gian rồi thì cái ngủ, không ngủ cũng không thành vấn đề, nó có chút thôi, thấy không? Bởi vì còn ăn thì nó phải làm việc chút cho cái thực vật đó. Cho nên, tôi ngủ một chập thức dậy, nghe khò mấy cái rồi thức dậy, ngủ thì ngon lắm nhưng mà tỉnh, chập là dậy. Hết khò là vậy, đi ngang động cửa tôi biết, đùng giường tôi biết, đi mạnh cái tôi biết rồi, nó tỉnh bơ. Thì cái đó là sao? Cái đó là mình ở ngoài cái không gian, nó sáng hoải, nó dễ dãi ở chỗ đó.

Cho nên, cái tu mà cố gắng, rồi đạt tới cái tinh tú đó, kết tinh có chút xiu thôi là chúng ta thấy sung sướng triền miên, cần gì phải thức mắc nữa. Tới lúc đó khỏi phải nói tôi phải tham thiền, tôi phải này kia, kia nọ, tôi phải làm ẹ ạch như hồi xưa, không được, muốn cũng không được. Tôi nhiều khi tôi bắt buộc cơ thể này làm nhiều lắm nhưng mà không được, tới đó nó rút đi mất rồi, phải làm cái việc kia, chuyện sáng suốt ở bên trên nữa, phải học, không bỏ được.

Cho nên cái cơ tạng của chúng ta mà khai thông ra rồi là nó là cái tiểu thiên địa. Nó có ngôi vị, nó có tánh chất, nó có hết trội, hết trơn. Nhưng mà nó còn trần trực là rờ mó được. Mà ngoài trần trực là cái

sự thanh điển, tự mình cảm giác hiểu thôi, chứ không thể đem ra cho người ta biết được. Người không tu mà nghe tôi nói như vậy, nói thẳng đó nói dóc. Nhưng mà người tu rồi nghe thấy càng ngày mình càng trở về với mình. Mình thấy mình càng ngày càng thanh tịnh rồi lần lần mình càng ngày mình càng thấy cái tánh của mình xấu. Hồi trước mình xấu mình không biết mình xấu, mình còn biện hộ cho sự xấu của mình, bảo vệ sự xấu của mình để chống đối người khác. Bây giờ, mình thấy sự xấu của mình là mình mình tâm kiến tánh rồi, mình phải sửa, mình sửa để mình tiến hóa lên cao nữa thay vì ở dưới thấp.

Cho nên, các bạn mỗi đêm ở đây là y sư là phần hồn trị cho cái tiểu thiên địa là cái bản thể trị bệnh. Công phu là trị bệnh, rồi sáng là đi trị bệnh. Cho nên, nói về đông y, các bạn nghe một chập, nó rất thích hợp và rất cởi mở, dễ hiểu. Nhưng mà bữa sau nhớ không? Không nhớ! Gặp trận là nó nhớ, còn không gặp trận nó không nhớ. Nó gặp người bệnh nó nói ồ! Bà này tỳ yếu, nó dòm nó biết rồi. Nó dòm ở trong cái thức giác đó là cái vía hồi nãy giờ đang học, cái hồn đang học, đang học cái điển của thanh điển của pháp Vô Vi đang giáo hóa đây. Nhưng mà cái hồn không làm việc trong lúc không cần thiết nhưng mà cái hồn sẽ làm việc trong lúc cần thiết, thì lúc cần thiết là các bạn biết, nhớ, nó hay hơn người ta chỗ đó. Còn người ta trong lúc không cần thiết cũng phải học thuộc lòng, học thét rồi khùng luôn. Chính mình không biết trị bệnh cho mình, nó vậy đó.

Cho nên, chúng ta cốt yếu là trị cho phần hồn, phần vía, ngũ tạng, về phần chủ trương thanh điển thôi. Cái đó là cái căn bản, phải giữ cho nó trong suốt, sau này mình dễ đi. Còn cơ thể không nghĩa lý gì nhưng mà mình có tình thương phục vụ thì cái tình thương đó sẽ trị cái bản thể mình, đâu có lo, không có lo. Nhiều bạn nói chu cha tôi trị vậy tôi bệnh lên, bệnh xuống. Không sao! Hết bệnh đi làm nữa, làm thét rồi tình thương trị mình. Bởi vì nhiều người đã hết bệnh, mình không có ăn tiền của họ và mình không có phá hoại họ. Họ phải hướng cái thanh điển về mình, giúp cho cái vía nhẹ mà không hay, thấy không? Ồ! Thấy mình bệnh nhưng mà rồi thuốc gì đồ khó khăn, mình nói thôi kệ nó, tôi trị cho người ta, rồi bây giờ bệnh chết bỏ nhưng mà rốt cuộc

người này cho cái này, cho cái kia, cho cái nọ, uống nó cũng hết. Người ta lo cho mình bởi vì mình lo cho người ta nhiều quá, thấy không? Tình thương sẽ trị bệnh cho các bạn. Còn các bạn tự trị không được, các bạn chỉ có quyền năng tự trị về phần hồn và thanh điển thôi. Nếu mà các bạn không công phu thì mấy cái đó nó mất luôn, phải lo tu thì cái đó nó có, còn không tu mấy cái đó nó mất luôn, thấy không?

Cho nên, chúng ta quan trọng, chúng ta ăn lương của Ngọc Hoàng là ăn cái thanh điển. Mình hưởng cái thanh khí của càn khôn vũ trụ thì mình bắt chập cái chuyện thế gian. Mình lo mình thực thi càng ngày càng sáng suốt thêm, thu gọn phần hồn càng ngày càng nhẹ, không có gồ ghề trong cái lý trí sân si nữa, mình mới là thực thi được sự tiến hóa ở bên trên. Còn ganh ghét tham ô, dục vọng muốn cái này, muốn cái kia, muốn cái nọ, cái đó cũng chưa có được, nó bành trướng, nó mới muốn, còn nó thu gọn không, nó thu gọn được tùy cơ ứng biến, hợp cơ duyên thì chuyển hóa, không hợp cơ duyên thì thôi làm việc khác.

Cho nên, cái lưu ly nó luôn luôn, luôn luôn, sáng sáng, sáng sáng, sáng suốt. Ta nói Lưu Ly Quang Phật là nó sáng suốt, nó cứ chuyển sáng, chuyển sáng, chuyển sáng đều luôn đi vòng, nó sáng mãi thì nó đâu có bệnh hoạn gì đối với phần hồn không bệnh hoạn không đau khổ thì nó đâu gây cho tâm thân nó khổ, không có gây cho tâm thân nó khổ. Còn phần hồn nó cứ suy nghĩ chuyện này chuyện kia chuyện nọ hơn thua với người ta dự trừ cái này, dự trừ cái kia, dự trừ cái nọ. Rồi rốt cuộc đâu có làm được mấy chuyện. Rốt cuộc chỉ gặt hái sự khổ và sự tăm tối cho mình mà thôi. Còn sự sáng suốt của mình, mình không theo mà để lưu ly tự nhiên nó chuyển, chuyển, chuyển hoài nó sáng luôn, thấy không? Lưu cái thanh và biến hóa tới sáng, kêu bằng Lưu Ly Quang Phật trị bệnh. Cái phần điển đó từ trên tới dưới, tam thập tam thiên thế giới chỗ nào cũng có hết mà người chưa thanh tịnh chưa được. Hồi chớ ông nhà nghèo nằm ở trong túp lều tranh, ai trị bệnh cho ông, trong lúc ông bệnh quá rồi ông hoảng, rồi ông buông.

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy – ngày 2/11/1977)

Thông Báo Phát Hành Đặc San Vô Vi 2016 Tiếng Nói Của Bạn Đạo Vô Vi Khắp Năm Châu

Ban Biên Tập (BBT) Đặc San Vô Vi (ĐSVV) xin thông báo đến toàn thể quý bạn đạo về chương trình phát hành ĐSVV nhân dịp chào mừng **Đại Hội “Du Hành Đạo Pháp 2016”** và **Tri Ân, Tưởng Niệm Đức Thầy** như sau:

1. Hạn chót gửi bài về cho BBT để có đủ thời gian chuẩn bị ấn loát là **20 tháng 7 năm 2016**. Gửi bài về vovidacsan@gmail.com
2. BBT sẽ tiếp tục nhận thêm những bài liên hệ đến **Tri Ân, Tưởng Niệm Đức Thầy**, những bài viết **Tình Thầy Tận Độ, Mỗi Tấm Hình Là Một Câu Chuyện**, và bài viết phát triển tu học của bản thân.

Hy vọng bạn đạo ở khắp mọi nơi sẽ hân hoan phục vụ thêm nhiều bài viết thiết thực, đào sâu

Chân Lý, để chúng ta có được một món quà tâm linh thật là hoàn mỹ, chào mừng **Đại Hội “Du Hành Đạo Pháp 2016”**.

Ngoài việc ấn hành ĐSVV hằng năm in ra thành tập, BBT sẽ ấn hành thêm dạng ebook online để bạn đạo xa gần có thêm phương tiện nhận bài giải trí.

Để thuận tiện cho việc phát hành ĐSVV hằng năm được theo trật tự chung, Ban Biên Tập ĐSVV kính xin tất cả quý bạn đạo đóng góp bài vở, hình ảnh, tài liệu thực thi đúng theo đúng theo mục tiêu 7 điểm chỉ dạy của Đức Thầy như sau:

Mục Tiêu Của Đặc San Vô Vi

Cần công hiến những bài vở như sau:

1. Xây dựng giải trí thanh nhẹ.
2. Trình bày trật tự sau khi dày công thực hiện pháp môn, thành đạt đến đâu diễn tả đến đó.
3. Tin tức liên hệ đến cộng đồng Vô Vi.
4. Không nhận những bài báo thiên cơ có thể xáo trộn đến điện năng tu học của bạn đạo.
5. Những bài vở hữu ích, như giúp đỡ gia tăng sự thanh tịnh đối phó với hoàn cảnh hiện tại.
6. Đóng góp sự chung vui hòa bình, giải thông đời đạo, hướng về thanh tịnh mà tiến.
7. Không được chỉ trích một ai, ngoài sự xây dựng tâm linh.

Kính bái,
Luong Sĩ Hằng – Vĩ Kiên

Ban Biên Tập cũng xin quý bạn đạo lưu ý đến những quy định chung trong công việc ấn hành ĐSVV hằng năm như sau:

1. Bài viết xin gửi về vovidacsan@gmail.com
2. Những bài gửi trễ sẽ được chuyển xét cho ĐSVV số kế tiếp.
3. Bài viết xin gửi ở dạng UniCode, phông chữ (Times New Roman).
4. Bài gửi không dài quá 5 trang đánh chữ.
5. BBT có quyền lưu giữ, sửa đổi lời văn, chánh tả để bài viết được dễ đọc và phù hợp với 7 mục tiêu chung như đã nêu trên.

Thành thật cảm ơn sự lưu ý của tất cả quý bạn đạo.

Kính thư,
Ban Biên Tập ĐSVV

Thi Ca của Đức Thầy

Melbourne, ngày 4 tháng 3 năm 1987

CU CA

Cù cú cu cù! (2 lần)

Trời đất ơi! Trời! (2 lần)

Thân em nhỏ bé kêu ru thế trần

Khuyên người thức giấc bao lần

Tiếng em êm dịu góp phần dựng xây

Trường chay khuyên nhủ hằng ngày

Người mê mùi đạo đổi thay thế tình

Bay đây bay đó một mình

Kêu Trời ân độ tính linh hợp bàn.

Cù cú cu cù! (2 lần)

Trời đất ơi! Trời!

Thế gian thiên hạ toi bời!

Giành ăn kích động nơi nơi ồn ào

Xét xem từ thấp đến cao

Ai ai cũng vạy ra vào giành ăn!

Thân em nhỏ bé cơ cần

Đã tu nhiều kiếp tâm hằng quý thương

Cha Trời Mẹ Đất mở đường

Giúp em tiến hóa tình thương đậm đà

Hằng ngày em phải thật thà

Tránh xa nghiệp sát chan hòa tình thương.

Cù cú cu cù! (2 lần)

Trời đất ơi! Trời! (2 lần)

Núi sông xinh đẹp tuyệt vời

Cùng em phối cảnh thanh thoi của Trời

Khí thanh tràn ngập nơi nơi

Em hành em hưởng em xoi khí trời

Cộng đồng khai triển hợp thời

Quý thương Trời Phật lập nơi thiên đường

Năm canh nguyện niệm ý tường

Nam Mô lục tự khai đường trí tâm

Tránh xa loạn động sai lầm

Em tu em đặc em tầm đường chơn.

Cù cú cu cù! (2 lần)

Trời đất ơi! Trời! (2 lần)

Nóng thêm bực bội ý lời

Tiếng em vẫn giữ kêu Trời thấu tâm

Một mình tự hát tự ngâm

Đều đều một giọng âm thầm dựng xây

Dù cho nắng bão mưa mây

Tiếng em vẫn giữ như Thầy đã trao.

Cù cú cu cù! Cù cú cu cù!

Trời đất ơi! Trời! Trời đất ơi! Trời!

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

NHÂN GIAN DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả: Đào Mộng Nam

Hồi Mười Tám (tiếp theo)

CHÍN ĐÁNH MƯỜI THUA, KHÔNG ĐÁNH KHÔNG THUA LÀ TỐT NHẤT

SỬA TÍNH TU THÂN, GIỮ MÌNH CẨN THẬN ĐỂ PHÒNG NGỪA

...
Thái Sinh: Phía trước là cả một vùng độc khí, nguyên do tại đó có sông bài, ha ha, xin ân sư hướng dẫn con tới đó để con học đánh bài.

Tế Phật: Thầy không tin rằng con sẽ học nổi.

Thái Sinh: Xin ân sư chỉ dẫn cho con.

Tế Phật: Ha ha, làm sao thầy có thể dạy con đánh bạc đánh bài nổi. Tục ngữ nói: “Mười đánh chín mất” song kì thực phải nói: “Chín đánh mười mất” mới chính xác, nghĩa là đánh bài đánh bạc cuối cùng chỉ có một kẻ thắng nên họ mới mở sông bài, kẻ chứa bài chứa bạc, tuy được tiền được bạc song mất đạo đức, bị pháp luật bắt bớ tù đầy. Do đó, chứ nghĩ đánh bài đánh bạc chỉ mất tiền, hay không đánh không mất, mà là mất luôn cả pháp bảo tốt lành.

Thái Sinh: Ha ha, chẳng lạ gì chúng sinh xung tụng ân sư là Phật Sống, không đánh không thua, đó là thuật thắng vô cùng cao minh. Huống nữa tiền bạc là tiền bất nghĩa, nên chỉ để hoang phí nơi chốn lầu xanh tửu điếm, do đó thất nhân, thất nghĩa, cuối cùng người và của đều mất cả hai.

Tế Phật: Vậy con có muốn học hay không?

Thái Sinh: Đương nhiên con không học.

Tế Phật: Ha ha, con đã từng thắng bài rồi vậy.

Thái Sinh: Ha ha, thầy dạy rất phải... Nhìn cảnh sông bài lộng lẫy, có gái đẹp rót rượu, châm thuốc dâng cho khách, khách nhâm nhi hít hà sung sướng mê toi, con bạc cứ vậy mà say

sưa dốc túi, kẻ cầm cái lại luôn luôn mỉm cười vui vẻ mời mọc.

Tế Phật: Kẻ đánh bài gian lận mỉm cười như vậy để cho người ta cảm tưởng y là kẻ hiền lành chân thật như hoa, không còn để ý đến mảnh khoe xảo trá của hắn, song làm sao có thể so sánh nổi vẻ chân thật đẹp đẽ của hoa.

Thái Sinh: Sự tỉ dụ của ân sư thật là siêu diệu, con nghĩ xã hội ngày nay suy đồi, án mạng cướp bóc ngày mỗi nhiều, sự kiện này có quan hệ gì tới việc đánh bài đánh bạc không?

Tế Phật: Một người chỉ nghĩ tới việc cướp đoạt thì tàn nhẫn chẳng khác gì kẻ cầm dao giết cha mẹ.

Thái Sinh: Thừa, như vậy nghĩa là thế nào?

Tế Phật: Kẻ cướp đoạt phải lãnh hình phạt rất nặng ở cả cõi dương lẫn cõi âm, cha mẹ khi hay được đau đớn như bị dao cắt, sống không nổi.

Thái Sinh: Thừa ân sư, quả đúng như vậy, nhưng tại sao người ta đã biết cái hại của sự bài bạc là như thế nào, mà người ta vẫn lao đầu vào để cuộc đời bị chôn vùi.

Tế Phật: Nguyên nhân của sự đánh bài đánh bạc đều do lòng tham dục mà ra, tham mãi không chán đến nỗi trở thành kẻ tham lam vô liêm sỉ. Khi thiếu tiền, ban đầu ăn trộm tiền và đồ vật của người thân trong nhà, hoặc vay chằng vay bừa tiền của bè bạn, tính xấu đó cứ ngày một tăng thêm tới lúc cao như núi, chủ nợ đòi gắt, con nợ dần dần quần trí giống như tên

đồ tể say máu súc vật, để rồi trở thành phạm tội tày trời.

Thái Sinh: Quả là đáng sợ, lỗi nhỏ không tránh, tới lúc tội lớn khó cải, nên phải rất mực đề phòng, kẻ nứt không chít, để rồi nước càng rỉ càng lớn, trở thành đê vỡ gây nạn thủy tai, chẳng thể cứu vãn.

Tế Phạt: Người ta lúc nhỏ thường giống như trang giấy trắng, khi bị ô nhiễm uế tạp, những bậc làm cha làm mẹ phải mau tẩy trừ, có một số cha mẹ đã không chịu dạy dỗ uốn nắn con mình đàng hoàng, lại còn dung túng những tính hư tật xấu của chúng để đến nỗi gây ra nhiều tội ác.

Đời nhà Thanh, có một kẻ bị kết án tử hình vì tội trộm cướp, lúc bị chém đầu, cố xin được uống một hớp sữa mẹ, lời yêu cầu được chấp thuận, song thật không thể tưởng tượng được là, tội phạm lại có thể cắn đứt đầu vú mẹ. Khi bị tra tấn để tìm hiểu lý do, tên cướp trả lời là:

“Lúc còn nhỏ tôi có đi ăn trộm mang đồ vật về nhà, mẹ tôi biết song không những không can ngăn dạy dỗ tôi mà lại còn a tòng đem đồ đó giấu đi, gián tiếp khuyến khích tôi ngày càng đi sâu vào con đường tội lỗi”. Tên cướp nói xong, người mẹ khóc nức, những ai chứng kiến cảnh đó lúc bấy giờ đều đau đớn vô cùng.

Thái Sinh: Quả là bất hạnh, song con thiết tưởng, nhiều thiếu niên hiện đang bắt đầu ham mê bài bạc, thì thân nhân hẳn là ước mong con mình sẽ sớm từ bỏ ham mê đó.

Tế Phạt: Đúng vậy, vị trung niên đang ngồi ở xó tường kia, theo như sổ số mệnh ghi thì đã có gia đình làm ăn khá giả, chỉ vì năm rồi giao du với bạn bè không cẩn thận, nên đã bị quyến rũ vào đường bài bạc, từ đó trở đi không thể bỏ được, cha mẹ thấy vậy lòng lo lắng khôn cùng, đứt ruột héo gan, vợ hiền trong nhà tha thiết ước mong chồng mình sớm hồi tâm đổi ý.

(còn tiếp)

